

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Laren
Zeventiende zondag door het jaar
23/24 juli 2022¹**

In de afgelopen weken onderneem ik pogingen om orde te scheppen in de spullen, boeken, brieven die ik stap voor stap opdiep uit mijn verhuisdozen. Paperassen die ik al vele jaren niet meer had gezien, brieven waarvan ik het bestaan me nauwelijks meer kon herinneren.

Tussen haakjes: papieren brieven. Ik ben oud genoeg om die tijd nog te hebben meegemaakt, waarin van emails bijna of geheel nog geen sprake was.

Brieven vormen een confrontatie met je verleden, met vriendschappen die er niet meer zijn, op een laag pitje staan en sommige die nog volop bestaan, gelukkig. De herlezing van correspondentie kan je blij maken, soms ook verdrietig om wat eens was of omdat de correspondent niet meer in leven is.

Sommige teksten verbazen me of beschamen me zelfs. Heb ik dit geschreven, was dit niet te ongenueanceerd, of zelfs hard?

¹ Genesis 18, 20 - 32; psalm 138; Kolossenzen 2, 12 - 14; Lucas 11, 1 - 13

Soms verontschuldig ik mezelf: ik was toen nog jong en onervaren en te impulsief. 'Over die brief had ik beter nog een nachtje kunnen slapen.'

Zou ik nu het beter doen?

Ik had de neiging sommige documenten te verscheuren, weg ermee, met die niet zo fraaie kant van mezelf.

We horen vandaag: "Hij, Christus, heeft ons al onze zonden vergeven. Hij heeft de oorkonde verscheurd die met haar bezwarende bepalingen tegen ons getuigde".

De oorkonde, het 'handschrift' staat er letterlijk.

Paulus bedoelt de wet van Mozes, de Tora, de eerste vijf boeken van het oude testament.

Een indrukwekkende oorkonde.

Paulus was een wetgeleerde. Hij wist alles van die oorkonde, de Wet.

Hij was in zijn jonge jaren, toen hij nog onberaden en onervaren was, gebukt gegaan onder de Wet. Niet door de Wet van God zelf, maar door Paulus' ondraaglijke *uitleg* ervan was hij een intolerant, ja fanatiek gelovige geworden.

De oorkonde van Gods vriendschap met de mensen, van zijn liefde voor al wat leeft werd een ideologie. Doodeng. Zo te denken en te leven houdt geen mens vol.

Hij viel van zijn hoge paard van harteloze zekerheid en verblindings. Hij moest letterlijk en figuurlijk leren zien met nieuwe ogen. Hij kwam tot bekering. Hij ontdekte Jezus, hij zag Jezus, wiens volgelingen hij genadeloos had vervolgd, opgestaan uit de dood.

Het verleden dat leidde tot val is verscheurd, zoals je een brief waarvan de inhoud je kwelt, verscheurt. Die bezwarende bepalingen van jouw verleden, waardoor je ongelukkig, bitter, beschaamd, schuld bewust bent geworden, - Jezus heeft ze vernietigd en aan het kruis genageld.

Stevige taal van een eindelijk bevrijd mens. Politieke en godsdienstige

fanatici moeten van ver komen. Wij maken het ook van vandaag weer mee.

Je kunt alleen maar bidden dat zij - zoals Paulus - een nieuwe visie krijgen, weer menselijk leren zien en geloven. Overigens moeten we ook altijd onszelf evalueren, voor onszelf werken aan vernieuwing, verzachting, humaan worden.

Je kunt er vooral voor bidden, om bevrijding, menselijker worden.

Godsdienst wordt pas bevrijdend als de persoonlijke relatie met God, met Jezus in het middelpunt staat. Anders wordt ze tot verering van teksten, wetten, geboden: ideologie.

Het gebed van Abraham heeft zelfs het karakter van stevig onderhandelen met God. In de bijbel gaat het er niet zelden hard aan toe, denk ook aan Job, die Gods zelfs ter verantwoording durfde te roepen voor zijn ellende. Abraham gaat vrijmoedig om met God. Je kunt God je vragen voorleggen, vrijmoedig, ja vrijpostig, zoals je een vriend diep in de nacht om hulp vraagt voor een medemens. Jezus zegt: schroom niet om God lastig te vallen.

Wát kun je dan vragen?

Om wat je werkelijk nodig hebt, wat jou toekomst geeft. Liever niet mijn eigengereide boodschappenlijstje.

Om het behoud van de samenleving, de geloofsgemeenschap.

Abraham durft zelfs zo ver te gaan dat hij niet meer overhoudt dan een schamele tien rechtvaardigen. Dat is heeft joods. Pas wanneer er tien gezinshoofden aanwezig zijn in de synagoge - minjan- kan de liturgie beginnen. Dat is het minimum.

Gebed is niet vrijblijvend. Jouw gebed is pas geloofwaardig als je jezelf ook garant stelt, beschikbaar stelt, naar de kerk gaat, de gemeenschap helpt opbouwen.

Verder: vragen naar brood, geen steen. Je moet je kinderen geen stenen, geen onzin voor brood geven. Brood dat zijn/haar hart sterkt en dapper maakt. Geen slang, symbool voor het sneaky kwaad, maar een vis, oeroud symbool voor Christus, de Redder. Je ziet zo'n visje, de ichthus, wel eens op de achterkant van een auto. Geen giftige schorpioen, maar een ei, symbool van nieuwe leven, verrijzenis.

Wat is de beste gebedsintentie én gebedsverhoring?

Jezus zegt: *de Heilige Geest*.

Die te ontvangen is de ware gebedsverhoring, de goede Geest die mensen samenbrengt, vrede en recht geeft. Daar mogen we om vragen. Liever niet om uw en mijn kleine, kleinburgerlijke hebbedingetjes, maar om de Geest van God. Dat Hij ons leidt, lichter maakt, verlicht, gelovig, hoopvol, liefdevol maakt.

Tenslotte: Jezus geeft Zelf het goede voorbeeld van bidden. Geen omhaal van woorden. Noem God Vader, leef voor zijn rijk, zijn wil, voor brood voor ieder mens, vergeving, bescherming tegen de grote verleidingen.

Maar voordat Jezus woorden gebruikt en leert, *zien* ze Hem bidden.

Omdat de apostelen Jezus *zien* bidden, zoals de leerlingen van de Doper Sint Jan zagen bidden, willen zij zelf leren bidden.

Zien bidden doet bidden.

Omdat ik als klein kind, geknield naast mij stoere vader, die een groot deel van de Mis met gesloten ogen op zijn knieën bad, ging ik het ook proberen. Niet teveel met je kinderen en kleinkinderen praten over bidden, maar het samen *doen*, aan je verlegenheid voorbij. Dat geve ons de Heilige Geest. Amen.

pastoor Nico van der Peet